

En verdenskrig er begyndt, bryd tavsheden!

Obama-administrationen udvider med flere atomvåben, flere nukleare anordninger og endnu flere atomkraftværk. Udgifterne alene til de nukleare eksplosive anordninger er under Obamas regeringstid højere end under nogen anden præsident. Udgifterne over en 30 årig periode er steget til mere end en billion dollars. Det provokerer militærkritikere voldsomt i både ind- og udland.

AF JOHN PILGER

Jeg var engang til et optagelsesarbejde på Marshall-øen, der ligger nord for Australien midt i Stillehavet. Hver gang jeg fortæller folk, hvor jeg var, spurgte de: "Hvor ligger det?" Når jeg så gav dem hintet "Bikini", sagde de: "Mener du badetøj?" Få er bevidste om, at ordet "Bikini" er til ære for hver atombombe-eksplosion, der har været med til at smadre Bikini Atollerne. 66 nukleare eksplosive anordninger lod USA eksplodere mellem 1946 og 1958 på Marshall Øerne, det svarer til 1,6 Hiroshima bombe hver eneste dag – i 12 år.

” Bikini er i dag død, muteret og bestrålet. Palmerne vokser deformerede. Intet bevæger sig. Der findes ingen fugle. Gravstenene på den gamle kirkegård stråler. På mine sko registrerer Geiger måleren, at der er usikkert at være her. .

Jeg var på stranden og så hvordan det smaragdgrønne Stillehav forsvandt i et stort sort hul. Det er et krater, som brintbomben kaldet "Slot Bravo" efterlod. Disse eksplosioner har forgiftet mennesker og miljø i over hundredevis af kilometer, muligvis for altid.

På min rejse tilbage mellem-landede jeg i Honolulu lufthavn. Jeg så et amerikansk magasin med navnet "Kvindes Sundhed". På forsiden så man en smilende dame i en bikini, og nedenunder stod der: "Også De kan få en bikinikrop." Et par dage tidligere talte jeg med kvinder på Marshall-øen, de havde helt anderledes "bikinifigurer".

Bikini-Atollen, 1. Juli 1946 (Foto US Library of Congress, Public Domain)

Alle havde lidt af skjoldbruskkirtelkræft og andre livstruende former for knuder/tumorer.

Modsat damen på bladet/magasinet var disse kvinder forarmede: Ofre og laboratorierotter for en grådig supermagt, der i dag er farligere end nogensinde.

Jeg opfatter disse erfaringer som en advarsel og en "forstyrrelse" i den "afledning", der æder så mange af os op. Opfinderen af

den moderne propaganda, Edward Bernays, beskrev dette fænomen som "den bevidste og intelligente manipulation af vaner og meninger" i demokratiske samfund. Han kaldte det "usynlig ledelse".

Hvor mange mennesker er bevidste om, at en Verdenskrig er startet? Lige nu er en propagandakrig med løgne og afledningsmanøvre i gang, men det kan hurtigt ændre sig med en forkert

Journalist John Pilger

overleveret ordre, vedrørende en raket.

I 2009 stod præsident Obama foran en tilbedende menneskemængde i centrum af Prag, i Europas hjerte. Han forpligtede sig til, "at befri verden for atomvåben". Mennesker jubledede og flere begyndte at græde. Medierne flød over med flokler. Derefter fik Obama Nobels fredpris.

Alt er falsk. Han løj.

Obama-administrationen lod flere atomvåben bygge, flere nukleare anordninger, yderligere nukleare...systemer og endnu flere atomkraftværker. Udgifterne alene for de nukleare anordninger under Obama blev højere end under nogen anden præsident. Udgifterne løb op i mere end 1 billion dollars på 30 år.

En atom-minibombe er planlagt. Den bærer navnet B61 Model 12. Den finder ikke sin lige. General James Cartwright, en tidligere visechef for den forenede generalstab, sagde: " - At den er mindre, gør brugen af dette atomvåben tænkelig."

I de sidste 18 måneder (art. Skrevet i marts 2016) har der langs Ruslands grænse mod vesten været den største oprustning af militære kræfter siden 2. Verdenskrig – anført af USA. Siden Hitler marcherede ind i Soviet unionen har ingen udenlandske tropper, så indlysende stillet sig så truende an overfor Rusland.

Ukraine – engang en del af Soviet unionen – er nu blevet en fritidspark for CIA. Siden kuppet i Kiew kontrollerer Washington i grunden et regime, som Rusland hader og som deler grænse med

Rusland. Et regime der rent ud sagt er af nedrige nazister. Prominente politikere i Ukraine er politiske opkomlinge af fascister af de berygtede OUN og UPA. Officielt hylder de Hitler og opfordrer til at forfølge og uddrive de russisktalende mindretal.

Det er i Vesten sjældent nævnt i medierne, og sandheden bliver i stedet fordrejet i medierne.

I Letland, Lithauen og Estland – lige op ad Rusland – udstationerer USA kamptropper, rustning og tunge våben. Disse ekstreme udfordringer, imod den 2. største atommagt kvitterer Vesten med tavshed.

Det, der gør udsigten til en atomkrig endnu mere farlig/tydelig/realistisk?, er den samtidige kampagne mod Kina.

Frihed til at navigere

Der går ikke en dag uden at Kina rangerer som en "trussel". Admiral Harry Harris, US Stillehavs-kommandant, "Kina bygger i det sydkinesiske hav en stor mur af sand".

Han taler om de landingsbaner Kina bygger på Spratly Øerne. Disse er der konflikt om, mellem Kina og Filippinerne – en strid uden deadline? Indtil Washington pressede og bestak regeringen af Manila og Pentagon begyndte en propaganda kampagne med navnet "frihed til at navigere".

Hvad betyder det virkeligt? Det betyder frihed for at de amerikanske krigsskibe, i Kinas kystvand kan patruljere og dominere. Forestil jer den amerikanske reaktion, hvis kinesiske krigsskibe gjorde det samme foran den Californiske kyst.

Jeg har lavet en film med titlen "Krigen man ikke ser. I den har jeg interviewet berømte journalister fra Amerika og England. Reportere som Dan Rather fra CBS, Raegh Omar fra BBC, David Rose fra "Observatøren".

Alle sagde: "Havde journalisterne og tv-kanalerne gjort deres job og betvivlet propogandaen mod Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben og havde man hverken forstærket eller plagieret George W. Bush og Tony Blairs

B61-12 Nuclear Bomb Design (Foto: Federation of American Scientists)

løgne gennem journalisterne. Så var Invasionen i Irak muligvis ikke sket og hundredetusindvis af mænd, kvinder og børn ville i dag have været i live.

Den propoganda der er grundlaget for en krig mod Rusland og/eller Kina er i grunden den samme. Med min viden er der ingen vestlig "mainstream" journalist, - ud over Dan Rather – der spørger, hvorfor Kina bygger landingsbaner i det sydkinesiske hav.

Svaret er krystalklart: De forenede stater omkranser Kina med et net af militærbaser, med ballistiske raketter, kampunioner og atombomber.

Denne dødelige bue strækker sig fra Australien over Stillehavssøerne, Marianerne? Og Marshall Øerne og Guam og over til Filippinerne, Thailand, Okinawa, Korea og over til Eurasia til Afghanistan og Indien. Amerika har lagt en løkke om Kinas hals. Det er der ingen, der skriver hjem om. Tavshed igennem medierne – krig gennem medierne.

I 2015 gennemførte USA og Australien med største hemmelighed den største luft-hav-manøvre i nyere tid, med kodenavnet "Talisman Sabre". Målet med manøvren var at øve en luft-havslagsplan, en søvejsblokade, ligesom ved gaderne i Malakka og Lombok. Det ville blive Kinas adgang til jordolie, gas og andre livsvigtige råstoffer der blev afskåret fra mellemøsten og Afrika.

For os er det ikke Trump der er faren, men derimod Hillary Clinton.

Som i det velkendte amerikanske præsidentvalgkampes cirkusshow bliver Donald Trump fremstillet som en tosse, en fascist. Naturligvis er han forførelig; men han bliver også hadet af medierne. Alene det burde gøre os skeptiske.

Trump's holdninger til migration er groteske, men heller ikke mere groteske end de som David Cameron har. Det er ikke Trump, der er den store "skubber" (deportør) i de forenede stater, men derimod Nobel fredsprismodtageren Barack Obama.

I et land, hvor mindreårige skyder deres mødre og politiet fører en dødelig krig mod sorte amerikanere. Dette land har angrebet mere end 50 lande og forsøgt, at vælte deres regeringer, mange af dem demokratier. Fra Asien til mellemøsten har det bombarderet og slået ihjel og sendt millioner af mennesker på flugt.

Denne systematiske voldsrekord er der intet andet land der kan slå. De fleste amerikanske krige (stort set alle mod sagesløse lande) blev ikke gennemført af republikanske præsidenter, men i stedet af liberaldemokraterne. Truman, Kennedy, Johnson, Carter, Clinton, Obama og "Er du ikke med os så er du imod-Bush"?

En række retningslinier fra det nationale sikkerhedsråd fra

år 1947, beskriver det primære mål for den amerikanske udenrigspolitik" en verden der ud fra vores (Amerikas) eget portræt opbygges. Messiansk amerikansk krig var ideologien. Vi var amerikanere. Og var dig - hvis ikke!... Anderledes tænkende blev konverteret, væltet, bestukket, bagtalt eller banket.

Donald Trump er et udtryk af disse ideologier. Men han er også en egenrådig "ud af boksen tænkere?" Han siger, at invasionen af Irak var en forbrydelse. Han vil ikke gå i krig mod Rusland og Kina. For os er faren ikke Trump men Hillary Clinton.

Dagen for præsidentvalget kommer tættere på, Clinton bliver som den første kvindelige præsident tiljublet, uagtet hendes forbrydelser og løgne – ligesom Barack Obama blev prist, som den første mørke præsident. Og de liberale har slukket håbet med deres dumhed. Barnlig glæde.

Guardian-klummeskribenten Owen Jones beskrev Obama som morsom, charmerende med en kølighed, der praktisk talt stiller alle andre præsidenter i sin skygge. Næste dag slipper Obama en drone løs og slagter 150 mennesker i Somalia. Normalt slår han mennesker ihjel om tirsdagen, sådan beretter New York Times, hver dag har han en liste med kandidater til dronemord. Supercool.

I sin valgkampagne 2008 truede Hillary Clinton Iran med "total ødelæggelse" med nuklear våben. Som udenrigsministerium under Obama, tog hun aktivt del i at vælte Honduras demokratiske regering. Hendes andel i at ødelægge Libyen i 2011 var nærmest skadesfryd. Da den libyske leder Oberst Gadaffi offentligt med en kniv blev gennemskåret - et mord der pga. amerikansk logistik blev muliggjort - da glædede Clinton sig dybt over hans død: "Vi kom, vi så, han døde."

En af Clintons nærmeste er Madeleine Albright, den tidligere udenrigsminister. Hun havde anbefalet unge kvinder, ikke at stemme på "Hillary". Det er den samme Madeleine Albright, der foran live kamera godkendte en

halv million irakiske børns død med et: "det var det værd."

Til Clintons største støtter hører Israel-lobbyister og våbenindustrien, som opildner volden i mellemøsten. Hun og hendes mand har fået en formue fra Wallstreet. Derudover er hun kvindernes kandidat, som har besluttet at slukke for den slemme Trump, den officielle dæmon. Hendes kvindelige tilhængere tæller også prominente feminister: såsom Gloria Steinem i USA og Anne Summers i Australien.

En generation tidligere havde en postmoderne Kult med navn "Identitetspolitik" mange intelligente og liberalt tænkende mennesker blev forhindret i, at se lidt nærmere på årsagerne og personerne – hvordan Obama og Clinton bluffede; hvordan fingererede progressive bevægelser såsom Syriza i Grækenland. De bedrog deres folk og gik over på fjendens hold.

En selvoptagethed, en slags "jeg"-bevægelse, blev i privilegerede vestlige samfund til den nye tidsånd. Det betød en afvigelse fra den store sammenslutning mod krig, social uretfærdighed, ulighed, racisme og sexism.

Måske er denne lange søvn i dag slut. De unge rører på sig igen. Langsomt. De tusinder i England, som Jeremy Corbyn som Labour-Lederen støtter, er en del af dette oprud. Ligesom de der samler sig og støtter senator Bernie Sanders.

I sidste uge (marts 2016) havde Jeremy Corbyns nærmeste forbundne, hans kandidat til Fi-

US-øvelsen med kodenavnet „Talisman Sabre (Foto: RT.com)

nansministeriet, John McDonnell, forpligtet sig til, at en Labour-regering skulle overtage de røveriske bankers gæld og i grunden skulle fortsætte med en nøjsomhed/ydmyghed.

I Australien hersker en slags begravelses-politik, i medierne serveres nervepirrende parlamentariske spil, mens flygtninge og det oprindelige folk forfølges og

uligheden vokser, samtidigt med faren for krig. Regeringen for Malcolm Turnbull har netop fremlagt et såkaldt forsvarsbudget over 195 milliarder dollars, det er vejen ind i den krig. Der var ingen debat. Kun tavshed.

Hvad er der blevet af de store traditioner for populære protestbevægelser? Som kommer uden partibevegelserne? Hvor er mo-

Autor:

John Pilger

er en australsk journalist og filmmager.

Fra 1963 til 1986 var Pilger leder af udlandsredaktionen hos „Daily Mirror“ og arbejder siden da som freelance. Han har vundet talrige journalist-priser og tilhører den prominente række af engelsksprogede uafhængige journalister.

www.johnpilger.com

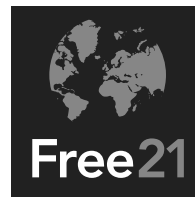
det, fantasien og beredskabet som er nødvendigt, for at begynde den lange rejse mod en bedre, retfærdigere og fredeligere verden? Hvor er dissidenterne i kunsten, i film, i teater eller i litteratur?

Hvor er de, der bryder tavsheden? Eller venter vi, indtil den første atomraket er sendt af sted?

Denne tekst blev første gang offentliggjort den 27.marts 2016 på Propagandaschau.wordpress.com: <<https://propagandaschau.wordpress.com/2016/03/27/john-pilger-ein-weltkrieg-hat-begonnen/>> (Lizens: John Pilger - Oversættelse fra engelsk til tysk Fritzhecat, oversat til dansk af Lene Elvstrøm)

Det er muligt at støtte uafhængig journalistik!

Vi modtager gerne bidrag:

Modtager: VzF unabhängiger journalistischer Berichterstattung e.V., **Bank:** GLS Bank, BIC: GENODEM1GLS, **IBAN:** DE84 4306 0967 1185 9021 00, **Formål:** FREE21 eller **via Paypal:** verein@free21.org

Mange tak for Deres support!

<<http://www.free21.org/?p=26140>>

